

COLUMN

GAEA SCHOETERS

Journaliste en schrijfster Gaea Schoeters reisde samen met grafisch vormgeefster en fotografe Trui Hanoulle (aka #de-ex) in zeven maanden tijd door vijftien (moslim) landen en rijdt nu samen met #hetlief on- & off-road door andere stukjes van de wereld. Vorige maand ging ze samen met Trui terug naar haar grote liefde: Iran.

JEUGDVRIENDIN

Zeven jaar was het geleden. Bijna acht. Het voelde een beetje als een ontmoeting met een jeugdvriendin die je lang niet meer hebt gezien en waarvan je verbaasd vaststelt dat ze veranderd is, maar eigenlijk ook nog steeds dezelfde bleef. En vooral: dat je er nog steeds even goed mee opschiet. Vanzelf. Zo voelde ik me toen ik in Teheran stond aan te schuiven aan de rij voor de douane. Mijn paspoort was nog niet eens afgestempeld, ik had technisch gezien nog geen voet op Iraans grondgebied gezet en ik was alweer dolverliefd op het land. En vooral: op de mensen. De daarop volgende dagen werd het al snel duidelijk dat Iran wel degelijk veranderd is. Toen Trui en ik er in 2007 zes weken lang met de motor doorheen reisden, hoorden we nergens muziek. Nu is het nergens meer stil; in elk café spelen (meestal Amerikaanse) liedjes en uit de open raampjes van elke langsrijdende auto stromen beats naar buiten. Sinds Ruhani, Ahmedinjad vervangen heeft als president, ademt het land dus al een beetje vrijer. En voor wat echt niet mag, zijn er creatieve oplossingen, want Iraniërs zijn meesterlijke foefeelaars. Een voorbeeld.

MOTORCHICK

Het was wel fijn om met wapperende hoofddoeken en grote zonnebrillen in onze huurauto door de woestijn te sjezen, maar een motard die zandduinen ziet, vindt vier wielen er toch vooral twee te veel. Dus toen ik ergens een foldertje vond met 'motorbikes for rent', aarzelden we geen seconde. Buiten Europa motoren

huren is echter altijd een avontuur. En toch denk je steeds weer dat het wel mee zal vallen. Dat een off-roadmotor een off-roadmotor is. Overall. In onze naïviteit hadden we zelfs naar handschoenen gevraagd. *As if*. Zodra de motoren de hoek om kwamen, schoten we in de lach: de ene was weliswaar een endurootje, maar de banden waren bijna slicks. De andere stond wel op noppen, maar was een vreemde zelfbouwkruising tussen een Honda en een Suzuki met grote, gebreide zadeltassen. En de helmpjes... Tja, die leken nog het meest op baseballhelmen. Het enige waarvan die ons zouden beschutten, was een zonnslag. Tenminste, als we ze stevig met één hand vasthielden, want anders waaiden ze af.

EEN GEGEVEN PAARD...

Omdat we de mannen niet zomaar wilden afwimpelen, besloten we de motoren toch te testen. En dus rolde ik mijn chador-kleedje op, stopte de slip in mijn broekriem, knoopte mijn hoofddoek om het helmpje en vertrok. Tja. Remmen was niet

echt een optie -tenzij je uitbol-len remmen noemt- en ook de koppeling was eerder decoratief. Trui kwam tot dezelfde conclusie: het was niet verantwoord om met die dingen de woestijn in te rijden. Maar wel erg verleidelijk. In de verte lonkten de duinen. Terwijl wij twijfelend om de brommers heendraaiden, keken hun eigenaars even aarzelend naar ons. Gingen wij met hun motoren rijden? Wij? Twee vrouwen? Trui stelde hen gerust: "We rijden thuis met veel grotere bakken en we hebben al eerder in Iran gereden." De mannen schudden hun hoofd. "Onmogelijk. Vrouwen mogen in Iran niet met de motor rijden." Nu was het aan ons om verbaasd te kijken. Hoezo, vrouwen mogen hier niet met de motor rijden?! Dat had niemand ons in 2007 verteld, terwijl we regelmatig door (vooral nieuwsgierige) politieagenten staande gehouden waren. Een van de omstaanders mengde zich in het gesprek: "Vrouwen mogen hier wel motorrijden, maar ze kunnen geen rijbewijs halen. Het is dus praktisch onmogelijk.

Daarom is het voor buitenlanders geen probleem: jullie hebben een rijbewijs."

SLUIPWEG

Natuurlijk. Plots herinnerde ik me het verhaal van Nora Naraghi, een jonge Iraanse uit een familie van motorcrossfreaks. Haar vader had haar als kleuter al leren rijden en omdat ze niet op de weg mocht rijden, specialiseerde ze zich in motorcross, waar ze nu kampioen in is. Een typisch Iraanse oplossing: foefelen in de marge. "We nemen ze," zei ik tegen de mannen. Onverantwoord of niet, ons ritje zou een statement worden, een hart onder de riem voor alle vrouwen in het land die wilden rijden. Dat gevoel hadden we ook in 2007: dat onze passage een paar mensen deed nadenken over hoe het anders kon. Mannen én vrouwen. De school was net uit en tientallen schoolmeisjes staa-den ons aan terwijl we voorbij sjeesden met opgeschorte rokken en een hand op onze helmen, vrolijk wuivend. Straks is het aan jullie, dacht ik. Die dag komt nog wel. Beloofd! ■